

דינים אלו נלמדים מהמשנה בחולין צו: לגבי גיד הנשה שנמצא בתבשיל ואע"פ שלהלכה אין פוסקים כמשנה זו לגבי גיד הנשה מ"מ אפשר להשליך משם על איסורים אחרים. אומרת המשנה: "דרך שנתבשל בה גיד הנשה, אם יש בה בנותן טעם - הרי זו אסורה. כיצד משערין אותה - כבשר בלפת. גיד הנשה שנתבשל עם הגידים, בזמן שמכירו - בנותן טעם, ואם לאו - כולן אסורין, והרוטב בנותן טעם; וכן חתיכה של נבלה, וכן חתיכה של דג טמא שנתבשלה עם החתיכות, בזמן שמכירין - בנותן טעם, ואם לאו - כולן אסורות, והרוטב בנותן טעם."

הגמרא בדף צט: אומרת על כך: "מתני' דלא כהאי תנא, דתניא, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר: אין בגידין בנותן טעם. ההוא דאתא לקמיה דרבי חנינא, הוה יתיב רבי יהודה בר זבינא אבבא, כי נפק אמר ליה: מאי אמר לך? אמר ליה: שריא ניהליה, אמר ליה: הדר עייליה לקמיה! אמר: מאן האי דקא מצער לי? זיל אימא ליה למאן דיתיב אבבא אין בגידין בנותן טעם. כי אתו לקמיה דרבי אמי, משדר להו לקמיה דרבי יצחק בן חלוב, דמורי בה להיתירא משום דרבי יהושע בן לוי, וליה לא סבירא ליה. והלכתא: אין בגידין בנותן טעם."

לפיכך פסקו הפוסקים שאין בגידין בנותן טעם. אולם, בקשר לשמנונית הגיד כתבו רוב הפוסקים שהיא עכן נותנת טעם.

כך כותב הר"ף שם ל. מדפיו: "מתני' דלא כי האי תנא דתניא רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקה אומר אין בגידין בנותן טעם ההוא דאתא לקמיה דר' חנינא הוה יתיב רב יהודה בר זבינא אבבא א"ל מאי אמר לך א"ל שרייה ניהלי א"ל תני ועייל קמיה א"ל זיל אימא לההוא דיתיב אבבא לא תצערן דהלכתא אין בגידין בנ"ט וליתא למתני' דתנן משערין אותה כבשר בלפת וה"מ גיד עצמו אבל שמנוניתו משערין לה בס' כדרכא דאמר רבא השתא דאמור רבון בטעמא ואמור רבון בקפילא ואמור רבון בס' מין בשאינו מינו דהיתרא בטעמא כגון קדרה שבישל בה תרומה וחזר ובישל בה חולין. מין בשאינו מינו דאיסורא כגון בשר בחלב אי איכא קפילא דטעם ליה בקפילא מין במינו דלא יכיל למיקם אטעמא כגון שמנונית דגיד הנשה א"נ בשאינו מינו היכא דליכא קפילא דטעם בס'."

גם רש"י שם בד"ה "והלכתא כותב: "והלכתא אין בגידים בנותן טעם - וזין נחבשל וזין נמלח וזין נללה משליכו ומותר ודוקא זו אבל שמו יס זו בנ"ט ואס לא נטל שמו אוסר".

הרא"ש שם סימן לב הביא את הסוגיא והביא דברי הר"ף, ורש"י: "כיצד משערין אותה כבשר בלפת. מתניתין דלא כי האי תנא. דתניא ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר אין בגידין בנותן טעם. ההוא דאתא לקמיה דר' חנינא הוה יתיב ר' יהודה [בר זבינא] אבבא כי נפיק א"ל מאי אמר לך. אמר ליה שרייה ניהלי. א"ל הדר עייל. א"ל מאן האי דקא מצער לי פוק א"ל למאן דיתיב אבבא אין בגידין בנ"ט כי אתו לקמיה דרבי אמי משדר להו לקמיה דר' יצחק בר חלוב דמורי ליה משמיה דריב"ל להיתירא וליה לא ס"ל. והלכתא אין בגידין בנותן טעם. ופירש רש"י מיהו שומנו של גיד אוסר* וצריך ששים לבטלו. וכן כתב רב אלפס ז"ל. וההיא אטמהתא (דלעיל סימן כה) דאימליחו בי ריש גלותא בגידא דנשיא משום שומנו של גיד קאסר רבינא."

גם הר"ן על הר"ף שם (בד"ה אין בגידין) אומר: "אין בגידין בנ"ט - הילכך אינו אוסר ומיהו שמו מיהא אוסר וכמ"ש בהלכות".

גם הרמב"ם הלכות מאכלות אסורות פרק טו הלכה יז שפסק שם את ההלכה לגבי גיד: "והגיד עצמו אין משערין בו ואינו אוסר שאין בגידים בנותן טעם" פסק שם כדעת הפוסקים הנ"ל שהשמנונית כן נותנת טעם: "וכן שומן של גיד הנשה שנפל לקדרה של בשר משערין אותו כבשים, ואין שומן הגיד מן המנין".

הרשב"א בתורת הבית הארוך הבית הרביעי השער הראשון פסק גם הוא כדעה זו: "דגרסינן התם אמר רב נחמן גיד הנשה בששים ואין גיד מן המנין ולא גיד ממש קאמר דהא קיימא לן כמאן דאמר אין בגידין בנותן טעם כדבעינן למיכתב קמן ורב נחמן דבתרא הוא א"א דסבירא ליה כמאן דאמר יש בגידין בנותן טעם אלא משום שמנו ומשום קנוקנות שבו דאסורין מדרבנן קאמר".

בהמשך הדברים כותב הרשב"א: "גיד הנשה כיצד. שנינו בפרק גיד הנשה ירך שנתבשל בה גיד הנשה אם יש בו בנותן טעם הרי זו אסורה כיצד משערין אותה כבשר בלפת ואמרין עלה בגמרא מתניתין דלא כי האי תנא דתניא ר' ישמעאל בנו של יוחנן בן ברוקא אומר אין בגידין בנותן טעם ההוא דאתא לקמיה דר' חנינא הוה יתיב ר' יהודה בר ביזנא אבבא א"ל מאי אמר לך א"ל שרי ניהלי אמר תני ועייל קמיה א"ל זיל אימא ליה לההוא דיתיב אבבא לא תצערין אין בגידין בנותן טעם. כי אתו לקמיה דר' אמי משדר להו לקמיה דר' יצחק דמורי להיתירא משמיה דריב"ל וליה לא סבירא ליה. והלכתא אין בגידין בנותן טעם. ומיהו דוקא פליטתו אבל גופו של גיד אם לא נמחה ואינו מכירו אוסר את כל הגידין וכמו שכתבנו למעלה דבריה היא ובריה לא בטלה. ואם נמחה גופו צריך הוא ששים דאע"ג דעץ הוא התורה אסרתו ואפשר שבטל ברוב דכיון דלעולם אינו נותן טעם ואפילו בשאינו מינו לא אסרוהו לעולם כל שהוא מעורב ברוב היתר ואינו דומה לשאר האיסורין שהצריכוהו ששים לבטלן ואפילו במינן דהתם הוא דאסרו מינו משום דכנגדו בשאינו מינו נותן טעם אבל כאן שאינו נותן טעם כלל ואפילו בשאינו מינו לא החמירו עליו והעמידוהו על דינו לבטלו ברוב ופליטת הגיד שאמרנו שאינו אוסר תערובת הני מילי גופו של גיד דעץ בעלמא הוא אבל שומנו וקנוקנות שבו אעפ"י שאינן אסורין אלא מדרבנן ומשום לתא דגיד אסורין הן תערובתו כשאר האיסור של דבריהם. ותדע לך מדגרסינן בגיד הנשה הנהו אטמאתא דבשרא דאימלחן בי ריש גלותא בגידא נשיא רבינא אסר ורב אחא שרי אתו ושייליה למר בר רב אשי אמר להו אבא שרי וקא מפרש טעמא משום דמליח אינו אלא כרותח דצלי ורותח דצלי אינו אוסר באיסורין שאין מפעפעין אלא בכדי קליפה וכמו שכתבנו למעלה ורבינא שהיה אוסר הכל היה סבור שהמליח כרותח דמבושל מכל מקום מדברי כולם נלמוד שאלו נתבשלו עמו היה אוסר את תערובתו ועל כרחנו לאו מחמת גופו של גיד קאמרי דהא קיימא לן דאין בגידין בנותן טעם וכן פוסק הגמרא ורבינא דבתרא הוא והוא שהיה סוף הוראה וכן מר בר רב אשי היאך סבירא להו דלא כהלכתא אלא על כרחנו אינו אלא מחמת שומנו של גיד וקנוקנות ועוד דאמרין התם אמר רבא השתא דאמור רבנן בטעמא ואמור רבנן בקפילא ואמור רבנן בששים מין ושאינו מינו והיתירא בטעמא היכי דמי כגון קדירה שבשל בה תרומה וחזר ובשל בה חולין מין ושאינו מינו ואיסורא כגון בשר בחלב ואיכא קפילא טעים קפילא מין במינו דלא יכיל למיקם אטעמיה כגון שמנינות דגיד הנשה אי נמי בשאינו מינו וליכא קפילא בששים. כך הגירסא ברוב הספרים. וכן היא בהלכות הרב אלפסי ז"ל וכן כתבה הראב"ד ז"ל אלמא שמנינות דגיד צריך שיעור לבטל טעמו".

אמנם, יש שיטה בראשונים שאף בשומן הגיד אין להחמיר בטעמו וזו שיטת ר"י ב"ר מאיר המובאת בתוספות מסכת חולין דף צז. בד"ה "שאני חלב דמפעפע": "והרב ר"מ מפרש כיון דשומן הגיד לא מיתסר אלא מדרבנן דגזרו ביה אטו הגיד כשאין הגיד אוסר גם בו לא החמירו ולפירושו למאי דקיימא לן (לקמן דף צט): דאין בגידין בנותן טעם אפילו נתבשל לא אוסר כמו שאין הגיד אוסר ורבינא דאסר בסמוך גבי הנהו אטמאתא צ"ל דסבר דיש בגידין בנותן טעם כמאן דתנא דמתניתין".

התוס' מזכירים זאת שוב בדף צט: בד"ה "והלכתא": "והלכתא אין בגידין בנותן טעם - פי' הקונטרס דווקא בו אבל שמנו יש בו נותן טעם ואי לא ניטל שמנו אסור ולעיל (דף צז. ד"ה שאני) פירשתי בשם הרב ר"מ דלא החמירו בשומן יותר מבגיד גבי שאני חלב דמפעפע".

כן מוזכרת שיטה זו גם בהגהות מיימוניות על הרמב"ם שם בהלכות מאכלות אסורות פרק טו הלכה יז באות ח': "וכן פירש"י כדבריו אלה (של הרמב"ם לאסור בשומנו של גיד) ור"י ב"ר מאיר פירש שמאחר שאין בשומנו של גיד הנשה איסור אלא מחמת הגיד כל מקום שאין הגיד אוסר אין השומן אוסר".

הרשב"א בתורת הבית שם מזכיר שיטה זו ודוחה אותה: "יש מרבותינו הצרפתים ז"ל שאמרו דלמאן דאמר אין בגידין בנותן טעם אף שומנו אינו אוסר אחרים בתערובתו בפליטתו דכיון דשומנו של גיד אינו נאסר אלא משום גזירת גיד והגיד אינו אוסר תערובתו האיך ניגזור בשומנו שהוא טפל לו לאסור בתערובתו ולא יהא טפל חמור מן העיקר ולא יהא יפה כח והכך מכת האב. ועוד דמאי איכא למיגזר דבשלמא באכילת גופו של שומן איכא למיגזר אטו אכילת גיד עצמו אבל תערובות מאי איכא אי שרית טעמו של שומן אתי למישרי טעמו של גיד עצמו לישרי ולישרי דהא אין בגידין בנותן טעם. ועוד מביאין ראיה מדתנן בפרק גיד הנשה גיד הנשה נוהג בחולין ובמוקדשין. ואקשינן עלה בגמרא פשיטא משום דאקדשיה פקע איסור גיד מינה ואתיא לאוקומה כמאן דאמר אין בגידין בנותן טעם ובמוקדשין איסור גיד איכא איסור מוקדשין ליכא. ואקשינן וסבר תנא דידן אין בגידין בנותן טעם והתנן ירך שנתבשל עם גיד הנשה אם יש בו בנותן טעם הרי זו אסורה. ואם איתא מאי קושיא דלמא התיא משום שומנו של גיד ולעולם אין בגידין בנותן טעם. ואינה ראיה שכבר תירץ רבנו תם ז"ל דאם איתא לא הוה מפיק ליה בלשון גיד ומקשינן עליו מדתניא העצמות והגידין ושהנותר ישרפו לששה עשר ואוקמה רבינא התם בריש פרק גיד הנשה בשומנו של גיד ולי נראה דלא קשיא ליה מההיא מידי דהתם אע"ג דלא איצטריך אלא לשמנו של גיד מכל מקום אף גיד בכלל דאף הוא ישרף לששה עשר עם שמנו אבל כאן שאין הדין כן בגיד עצמו אם איתא דאין בגידין בנותן טעם לא הוה מפיק ליה לשומן בלשון גיד. ומכל מקום אין תירוצו של רבנו תם ז"ל מחזור כל הצורך דהא אמר רב נחמן גיד הנשה בששים ואין גיד מן המנין וההיא משום שומנו קאמר דהא אין בגידין בנותן טעם. ואפשר דר"נ סתמא קאמר לכשתמצא לומר יש בגידין בנותן טעם צריך ששים כנגד כל הגיד ושמונו ולכשתמצא לומר אין בגידין בנותן טעם צריך ששים כנגד השומן לבד ומשום דלא מעייל נפשיה בפלוגתא אמר גיד הנשה סתם. אבל לעיקר ראייתם יש לי לומר דאינה ראיה דכיון דאשכח אוקימתא רויחא לא דחיק נפשיה לאוקומה בשומנו של גיד. ומכל מקום ראיות שכתבתי מכריעות כן דאף בשומן וכקנקנות בעינן שיעור ואוסרין הן תערובתן כשאר איסורין של דבריהם שכבר נאסרו".

כדברי הרשב"א גם הר"ן בפ"י לר"ף ל"ד: מדפי הרי"ף בריש העמוד: "ומדאמרין דמין במינו דלא מצי למיקם אטעמא כגון שמנוניתא דגיד הנשה בעינן ששים שמעינן דאע"ג דשומנו של גיד לא מיתסר אלא משום לתא דגיד וגיד אינו אוסר תערובתו לדידן דקיי"ל אין בגידין בנותן טעם – אפ"ה שמנו של גיד אוסר תערובתו וזה שלא כדברי מקצת רבותינו הצרפתים ז"ל שאומרים לדידן דקיי"ל אין בגידין בנותן טעם אף שמנו אינו אוסר תערובתו שלא יהא טפל חמור מן העיקר וליתא וכדכתיבנא ועוד, מדאמרין בסמוך הנהו אטמהתא דאימליחן בגידא דנשיא רבינא אסר ומשמע ודאי דמשום שמנו של גיד קא אסר וכיון דקיי"ל אין בגידין בנותן טעם לא מסתבר דרבינא דבתרא הוא ס"ל דלא כהלכתא אלא ודאי משום שמנו קאמר דאע"ג דגיד אינו אוסר תערובתו – שמנו מיהא אוסר".

ג.גדרי הביטול של הגיד עצמו.

הבאנו לעיל מדברי הרשב"א בתורת הבית הארוך: "והלכתא אין בגידין בנותן טעם. ומיהו דוקא פליטתו אבל גופו של גיד אם לא נמחה ואינו מכירו אוסר את כל הגידין וכמו שכתבנו למעלה דבריה היא ובריה לא בטלה. ואם נמחה גופו צריך הוא ששים דאע"ג דעץ הוא התורה אסרתו ואפשר שבטל ברוב דכיון דלעולם אינו נותן טעם ואפילו בשאינו מינו לא אסרוהו לעולם כל שהוא מעורב ברוב היתר ואינו דומה לשאר האיסורין שהצריכוהו ששים לבטלן ואפילו במינן דהתם הוא דאסרו מינו משום דכנגדו בשאינו מינו נותן טעם אבל כאן שאינו נותן טעם כלל ואפילו בשאינו מינו לא החמירו עליו והעמידוהו על דינו לבטלו ברוב".

בתורת הבית הקצר (כ"ד ש"א) פוסק הרשב"א: "גיד הנשה שנחבשל עם הגידים בזמן שמכירו זורקו ואוכל השאר לפי שאינו אוסר תערובת בפליטתו שאין בגידין בנותן טעם עץ הוא אלא שהתורה אסרתו כמה דברים אמורים בגופו של גיד אבל שומנו וקנוקנות שבו אוסרים תערובתן עד ס' כשאר האיסורים אעפ"י שהוא כעץ התורה אסרתו ולא להקל לבטל את גופו בפחות מס'. כמה דברים אמורים בד"א כשנמחה או שנחתך אבל בזמן שהוא שלם בריה הוא ובריה אינה בטילה לעולם כמו שבארנו". כאן פוסק הרשב"א להחמיר ולהצריך ששים בגיד שנמחה.

בהתאם להנ"ל פסק הטור בקשר לבריה כגון גיד או אבר מן החי שאינו בטל: "ואם נתבשל עם ההיתר אם אינו מכירו הכל אסור אפילו הן אלף אבל הרוטב תלוי בנתינת טעם שאם יש בהיתר ס' כנגד הבריה הרוטב מותר שאע"פ שעיקרו אינו בטל טעמו בטל ואם מכירו זורקו והאחרים והרוטב תלויין בנתינת טעם שאם יש בכל ס' כנגד הבריה מותר ואם לאו אסורין חוץ מגיד הנשה שאין טעמו אוסר דקיימא לן אין בגידין בנותן טעם אבל שומנו אסור מדרבנן וצריך ס' כנגדו להתיר הרוטב הילכך ירך שנחבשל עם גידו אם מכירו זורקו וכל השאר מותר אם יש בו ס' כנגד שומנו ואם אינו מכירו כל החתיכות אסורות ואם יש בקדירה ס' כנגד השומן אז הרוטב מותר ואם לאו אסור ואם נימוח שאינו ניכר צריך ג"כ ס' כנגדו דאע"פ שאין בו טעם והוא כעץ התורה אסרתו".

עולה מכאן שהטור פסק להחמיר כדברי הרשב"א בתורת הבית הקצר בספקו של הרשב"א שהסתפק בתורת הבית הארוך אם גיד שנמחה צריך ששים כנגדו ככל האיסורים כיוון שאע"פ שאין לו טעם - מ"מ עץ הווא והתורה אסרתו או שכיוון שאין לו טעם מספיק רוב כיוון שהגיד לא יתן לעולם טעם בשום דבר (כיוון שאין בו טעם).

מרן בב"י הביא את המקורות שהבאנו.

בהתאם לכך פסק מרן ב שולחן ערוך בסעיף ב: "דבר שהוא בריה שנחבשל עם ההיתר, אם אינו מכירו הכל אסור, והרוטב בנותן טעם. ואם מכירו, זורקו. והאחרים והרוטב צריך שיהיה בהם ס' כנגדו, חוץ מגיד הנשה שאין טעמו אוסר, דאין בגידים בנותן טעם. אבל שומנו, אוסר, וצריך ששים כנגדו להתיר הרוטב. לפיכך ירך שנחבשל עם גידו, אם מכירו זורקו, וכל השאר מותר, אם יש בו ס' כנגד שומנו. ואם אינו מכירו, כל החתיכות אסורות. ואם יש בקדירה ס' כנגד השומן, מותר הרוטב; ואם לאו, אסור. ואם נימוח הגיד ואינו ניכר, צריך גם כן ס' כנגדו".

בספקו של הרשב"א דנים חלק מהאחרונים:

חלק מהאחרונים נימקו את פסקו של מרן להחמיר כגון הש"ך בס"ק ט: "ואם נימוח כו' - דאע"פ שאין בו טעם התורה אסרתו וע"ל סי' ס"ה ס"ט".

כיוצא בזה כותב הט"ז שם בס"ק ה': "דאע"ג דעץ בעלמא הוא התורה אסרתו".
הט"ז בס"ק ה' מביא את הצד לקולא מדברי הרשב"א בארוך: "ואפשר שבטל ברוב דכיון דלעולם אינו נותן טעם ואפילו בשאינו מינו לא אסרוהו לעולם כל שהוא מעורב ברוב היתר ואינו דומה לשאר האיסורין שהצריכוהו ששים לבטלן ואפילו במינן דהתם הוא דאסרו מינו משום דכנגדו בשאינו מינו נותן טעם אבל כאן שאינו נותן טעם כלל ואפילו בשאינו מינו לא החמירו עליו והעמידוהו על דינו לבטלו ברוב".

מסקנת הט"ז: "ואע"פ שהטור וש"ע לא העתיקו זה מ"מ נראה לסמוך להקל בספק כזה כגון אם נשפך ואין ידוע אם היה שם ס' רק שהיה רוב בודאי דאסור לעיל סימן צ"ח באינו מינו מ"מ כאן שרי".

הפ"ח בס"ק י"ב מערער על פסק מרן להחמיר בספק הרשב"א: תחלה מקשה הפ"ח מדוע להצריך ששים הרי הגיד אינו נותן טעם וגם מין במינו שאע"פ שאינו נותן טעם הצריכו חכמים ששים זה משום שהטעם אינו נרגש אבל יכול ליתן טעם בשאינו מינו, אולם, הגיד אינו נותן טעם כלל.

הפ"ח מביא את דברי הרשב"א בארוך שמסתפק כנ"ל וכותב שאמנם בתורת הבית הקצר החמיר ונמשכו אחריו הטור ומרן, אולם, בספר מ"כ השיג על פסק מרן וכ' שהרשב"א החמיר למעשה משום שהוא סובר שאיסור שנמחה גופו בתוך ההיתר אסור אפילו אם טעמו קפילא ואמר שאינו מרגיש טעם כמ"ש בב"ד ש"א ולכן החמיר גם בגיד שגופו נמחה, אולם, לפי פסק מרן שאם אין טעם איסור מותר גם כשגוף האיסור נמחה אין סבה להחמיר בגיד הנשה.

הפ"ח כותב על דברי המ"כ: "והם דברים נכונים להלכה ולמעשה בשעת הדחק".
ה"פרי תאר" בס"ק ד' דוחה מכל וכל את דברי הפ"ח. תחלה מסביר הפ"ח את הסברא להחמיר "הגם שאין בו טעם עכ"ז ממשו כטעמו וכל עוד שיכול להיות נרגש הגוף כהרגשת הטעם כי התורה לא אסרה הטעם אלא הגוף". הפ"ח מביא שהרשב"א והמ"כ העלו סברות להקל, אולם, למעשה כולם החמירו "זולתי הפ"ח ואין להורות כמותו כי לא ידעתי כמה התגבר כארי להקל אחרי ראותו כי הטעם אשר נראה לו העלוהו על ספר.. ואמרו לאסור מה יוסף דבר עוד בדבר הזה"...

לעומת זאת, הכרתי ופלתי בס"ק מקבל את דעת הפ"ח להקל בגיד שנמוח ולא להצריך ששים. הכרתי מביא לכך ראיה מכך שהראשונים הביאו ראיה שצריך ששים כנגד שומן של גיד הנשה מדברי ר"נ: "גיד הנשה בששים ואין גיד מן המנין" ור"נ ודאי אליבא דהלכתא שאין בגידין בנותן טעם ומכאן שצריך ששים כנגד השומן. אומר הכר"ו: אם בגיד שנמוח כן צריך ששים הרי שאין ראיה מדברי ר"נ לגבי שומן של גיד כיוון שיתכן שר"נ הצריך ששים כנגד גיד שנמוח. מסיים הכר"ו: "והדבר ברור ולכן פשיטא דיש להקל ומ"ש הט"ז דיש להקל בנשפך זו א"צ לפנים דהא הוא רק איסורא דרבנן".

הפמ"ג במשכחות זהב ה' כותב: "עט"ז דמדרכנן בעי ס' ונשפך להקל אף באינו מינו דלא יהיב טעמא והפ"ח אות י"ב והכר"ו ו' סוברים להקל בעת הדחק אפילו אין ס' והפרי תאר חולק ומחמיר".

הפמ"ג דן שם בסברת המ"כ שהרשב"א לא רצה להקל בגלל שיטתו שבאיסור שנמחה לא מועילה טעימת קפילא ומקשה על כך הפמ"ג שהסבה שלא לסמוך על קפילא היא משום שחוששים שהוא משקר, אולם, כאן בגיד בכל מקרה אין לו טעם.
הפמ"ג אומר: "וי"ל דמשום הכי לא בטיל דודאי גיד הנשה יש לו טעם קליש כמו בעצמות והתורה אסרתה גופה של גיד וצ"ע". כלומר, הסבה שהגיד שנמחה לא מתבטל זה משום שבכ"ז יש לו טעם קלוש והתורה אסרה את גופו וא"כ כשמתערב גופו בדברים אחרים הרי מתערב טעם שהתורה אסרה.

הפמ"ג מסכים לפסק הט"ז: "ומ"מ בנשפך יש להקל ולא באין ס'".